

SEŠIL MIRI

Pariz HOLIVUD

Prevela s francuskog
Nela Matić

Laguna

Naslov originala

Cécile Mury

PARIS–HOLLYWOOD

Copyright © Flammarion, 2025

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

James Bond, 007, James Bond 007 i License to kill zaštićeno su vlasništvo kompanija DANJAQ LLC i EON PRODUCTIONS LLC.

„L-O-V-E“ (Bert Kaempfert / Milt Gabler) : © Bert Kaempfert Music, 1964. Uz dozvolu EMI Music Publishing France. Prava su zaštićena.

„Lady Marmalade“ (Kenny Nolan / Robert Crewe) : © Jobete Music Co Inc / Kenny Nolan Publishing / Stone Diamond Music Corp / Tannyboy Music Company, 1974. Uz dozvolu EMI Music Publishing France. Prava su zaštićena.

„Addicted to you“: Tekst i muzika: Shakira, Luis Ochoa, Edward Bello, John Hill and Armando Christian Perez © Sony/ATV Melody / MyMPM Music / Sony/ATV Discos Music Publishing LLC / Los Duenos Del Negocio Music Group / EMI April Music Inc. / Rodeoman Music / Sony/ATV Latin Music Publishing LLC, 2010. Uz dozvolu Sony Music Publishing (France) et EMI Music Publishing France. Prava su zaštićena. © 2012 Sony Music Publishing (US) LLC, MyMPM Music, Nomad International Publishing, Los Duenos Del Negocio Music Group, EMI Pop Music Publishing, Rodeoman Music, The Development Artist Management, BMG Platinum Songs US and 2020 Clear Vision Music Publishing. All rights on behalf of Sony Music Publishing (US) LLC and MyMPM Music, Nomad International Publishing, Los Duenos Del Negocio Music Group, MI Pop Music Publishing and Rodeoman Music administered by Sony Music Publishing (US) LLC. All rights on behalf of The Development Artist Management, BMG

Platinum Songs US and 2020 Clear Vision Music Publishing administered by BMG Rights Management (US) LLC. International copyright secured all rights reserved. Reprodotkovano uz odobrenje Hal Leonard Europe BV, u delu u kojem ono polaže prava.

Mom bratu Luju

Sadržaj

1. <i>Vrtoglavica</i>	9
2. <i>Apokalipsa danas</i>	15
3. <i>Dan mrmota</i>	25
4. <i>Potpaljivačica</i>	37
5. <i>Imperija uzvraća udarac</i>	47
6. <i>Kolo sreće</i>	60
7. <i>Dan posle sutra</i>	65
8. <i>San o slavi</i>	69
9. <i>Provala</i>	82
10. <i>Prljavi ples</i>	88
11. <i>Orkanski visovi</i>	100
12. <i>Erotska komedija letnje noći</i>	106
13. <i>Uspavana lepotica</i>	115
14. <i>Gospodar i vojskovođa</i>	123
15. <i>Prisluškivanje</i>	132
16. <i>Zovem se Niko</i>	142
17. <i>Riba zvana Vanda</i>	150

18. <i>Duhovi u nama</i>	161
19. <i>La-la lend</i>	169
20. <i>Svršetak sveta</i>	186
21. <i>Umri drugi put</i>	192
22. <i>Kralj i ja</i>	205
23. <i>Samo za tvoje oči</i>	217
24. <i>Čudnije od raja</i>	232
25. <i>Gordost i predrasuda</i>	247
26. <i>Za kim zvono zvoni</i>	262
27. <i>Borilački klub</i>	273
28. <i>Rekvijem za snove</i>	288
29. <i>Godina zmaja</i>	297
30. <i>Pogodi ko dolazi na večeru</i>	314
31. <i>Diži zavesu</i>	334
 Izjave zahvalnosti.	 349
<i>O autorki</i>	351

1

Vrtoglavica

I tepisima je jasno da nemam šta da tražim ovde.

Prezrivo škripe pod mojim patikama. Hotel *Meris*, pet zvezdica, treći sprat. Pribijam se uz pozlaćene ornamente na zidovima dok prolazim duž isuviše tihog hodnika čija ušuškana raskoš preti da me celu proguta.

Dole je takva ludnica da mi ga je skoro žao. Od Ulice Rivoli pa sve do Trga Konkord sve je zatvoreno za saobraćaj. Čuju se povici, automobilske sirene. Uopšte ne preterujem – polovina pariskih pandura je tu, uzmućvani, ne znaju gde će pre. Obožavaoci, sevanje mobilnih telefona, transparenti s ljubavnim porukama i gomile cveća. Paparaci prete teleobjektivima veličine topa. Radoznalci vise pred hotelom i tiskaju se:

„Ma, šta se ovde dešava?...”

„Izgleda da je tu... Ben Vajt.”

Naravno da je tu, taj debil. Zbog njega sam morala da se probijam kroz masu zbijenih takmičara kao da igramo *Igre gladi*. Zamalo me nisu nabili na zaštitnu ogradu dok sam čekala da mi priđe momak iz obezbeđenja sa slušalicom u uvu i pregleda mi novinarsku propusnicu, kako bi se uverio da nisam od okorelih obožavateljki koje nadiru, spremne na sve samo da bi prišle što bliže slavljenom predmetu svojih želja.

I svih mojih maštarija, još od tinejdžerskih dana.

Ben Vajt.

Glumac koga danas intervjuišem. Zvezda moje generacije.

Ben Vajt i njegove zelene oči. I rupica, kad se smeje, na obrazu – samo jednom, levom. Bože, kakva je to rupica.

Bože, kakva je to trema.

Zbog nje se glupiram. Malo Bena Vajta ovde, malo Bena Vajta onde. Čas postavim njegovu sliku (na konju, u oklopu) kao pozadinu ekrana službenog računara. Čas se trzam kao nenormalna. Čas se bacam na gledanje svih njegovih filmova. To mi je neka vrsta predaha, pustim mozak na otavu, između nemačko-srpske drame i dokumentarca o izumiranju vrsta. Iako mi to nije bila namera, malo-pomalo, zabola sam zastavicu i sad bih svoje parče tog macana.

Svi imamo poneku malu opsesiju. Svi sanjarimo, s vremena na vreme. Samo što sam ja novinarka filmske rubrike u *Fokusu*, vodećem francuskom kulturnom nedeljniku. Trebalo je da predosetim kakva mi se opasnost sprema.

Kad radiš u *Fokusu*, nisi samo nepresušni izvor nadahnuća za jedne te iste forice („Ti si, znači, volonterka?“). Možeš i da prideš filmskim zvezdama. Malo. Ponekad. Na primer, u slučaju promotivne svetske turneje sa stanicom u Parizu. Pružaju ti se „lepe prilike“, kako službe za odnose s medijima vole da kažu.

I tako se, jednog toplog martovskog popodneva, nađeš u hodniku hotela sa pet zvezdica.

Izem ti ja takve „lepe prilike“.

Apartmani 312 i 314. Nemoguće je promašiti ih jer pred vratima stoji grandiozni plakat za blokbuster koji danas pokušavaju da nam uvale: zgrade u ruševinama, džumbus od iskrivljenih šipki koje kao da se mole nebesima. Stvar se zove *Z-end*. Z kao zombiji, ali pre svega kao „zeznuli smo vas, nema rupice na obrazu“: u prvom planu mršti se, štrokav i raščupan, poslednji preživeli predstavnik čovečanstva. Zato što je kraj sveta tužan. A živi mrtvaci u njemu igraju glavnu ulogu.

Prethodnog jutra uzalud sam pokušavala to da objasnim svom glavnom uredniku. Vensan Tesje-Tirpen – koga svi odreda, od žene do zubara, zovu Ve-Te-Te – pozvao me je u svoju kancelariju. Prosede, čupave obrve poskakivale su mu od uzbuđenja. Bio je ubeđen da me časti poklonom veka: „Pogodi koga ćeš sutra upoznati?“

Neka hvala. I Himalaje volim da vidim na fotografijama, pa nemam želju da se pentram do vrha i crknem tamo.

Odmah sam pokušala da se izvučem: pre svega, *Z-end* je samo ogroman virtuelni zabavni park za gikove-nekrofile. Zašto bismo im tim intervjuom pomagali da prodaju takvu glupost?... Zar smo tim stubovima belosvetske kulture za jednokratnu upotrebu zaista potrebni mi?... Šta misliš, Ve-Te-Te? A zapravo sam, u šoku, rekla samo: „Vensane, film je sranje.“ Povukao je dim iz elektronske cigarete, što se čulo kao da cevkom srče sok sa dna čaše, i odgovorio mi: „Koga briga, to je Ben Vajt. Dve strane, za ponedeljak.“

Svidelo se to mom šefu i većem delu međunarodne javnosti ili ne, taj tip je sve samo ne poklon. Što bi rekli u našoj branši, težak je za saradnju. U prevodu, jede novinare za doručak.

Još 2016. napustio je studio američke mreže *En-Bi-Si* usred prenosa uživo. Voditelj se nameračio da ga natera da pročita sitna slova s table kao kod očnog lekara. Opšte je poznato da je Ben Vajt slep kao krtica. Iznervirao se, odbio je da čita. Ovaj drugi nije odustajao... i na kraju je ostao sam u studiju. Vrata zalupljena, program prekinut reklamama, skandal.

Ja bar nemam nameru da mu uvalim naočare.

Tokom neke žurke na jahti 2021, u zalivu Sen Bart, zafrljačio je u vodu mobilni telefon nekog lika koji je pokušao krišom da ga fotografiše. Ostalo je samo na telefonu samo zato što su ga druge zvanice u poslednjem trenutku sprečile da za njim baci i čoveka.

A za kraj, tu je i Seul prošle godine. U sklopu promotivne turneje kao što je ova, u hotelu kao što je ovaj, korejskog

novinara koji mu je postavljao pitanja izbacio je napolje uz upotrebu sile – šćepao ga za okovratnik košulje. Izgleda da je posredi bila greška u prevodu.

To su samo tri eksplozije u moru drugih. „Moja zvezda“ je tempirana bomba. Imam sastanak za petnaest minuta i već čujem sat kako otkucava „tik-tak“.

Širom otvoren za hordu povlašćenih, apartman 312 služi kao čekaonica. Ljudi izlaze, ulaze, prelivaju se u hodnik, stoje naslonjeni na zid, sede čak i po podu.

Oseća se lagano komešanje. Pritajeno uzbuđenje.

Odmah pored, ulaz u apartman 314 pomno nadgledaju dvojica gorila, dva od brega odvaljena kolosa nabijena steroidima, u crnim odelima, ćelavih lobanja. Ako su oni novinari, onda sam ja Sunder Bob Kockalone.

Vrata nisu dobro zatvorena. Čuje se žamor intervjuja koji je u toku. Odjednom se začuje njegov glas. Nemoguće je po-brkati ga s drugim glasom. Dubok, pun i zvonak kao uvertira za Vagnerovu operu.

Dobiću srčani udar. Na nemačkom.

I dalje stojim prikovana za pod u hodniku i zamišljam kako mi ugrađuju trostruki bajpas, kad odnekud iskrсне Fransoaz Sonije, predstavnica za medije koja organizuje događaj. „Ooo, gde si, Marijan!“ Čemu to „gde si“? Mi jedva da se poznajemo. A ona se pozdravlja sa mnom kao da u slobodno vreme lakiramo jedna drugoj nokte na nogama. Kapiiram da pokušava da unese malo ljudskosti u tu ogromnu slot-mašinu. Cmok, cmok. Oblak puderasto-cvetnog parfema, s notom koja izaziva glavobolju. Posmatram njenu kratku, plavu kosu, živahne pokrete, šminku kojom prikriva umor i bore. Računam da je u posao ulazila dok sam ja još bila u jaslicama... Nesumnjivo, ni jedna ni druga se odonda nismo mnogo promenile. Blago njoj, šteta za mene.

„...dvadeset minuta!“

Molim?

„Kažem ti, biće ljubomorni na tebe! Uspeli smo da ti sredi-
mo dvadeset minuta s Benom.“

Dvadeset minuta. Ne kapiram. Ovo je fabrika za promociju. Novinari se smenjuju kao na traci. Holivudska verzija masov-
ne proizvodnje. Vreme za intervjuje iseckano je uvrh glave na
po četiri-pet minuta za svakoga i kad to istekne, ulazi sledeći.
Mislim, tako obično bude.

Dvadeset minuta, jebote. Nisam spremna. Nisam dorašla.
Nemam dovoljno pitanja. Nemam dovoljno helta, što bi rekli
u video-igricama.

Hoću kući. Odmah.

S obzirom na to da nema telepatske sposobnosti, sagovor-
nica me ne čuje kako kukam u sebi. Veruje da se obraća pravoj,
profi novinarki, a ne zaostaloj srednjoškolki koja se greškom
našla na radnom mestu odrasle osobe. Pitanje je časa kad će
me razotkriti: „Šta ti radiš tu, malena, jesi li izgubila mamu?“

No, ništa od toga. Baš naprotiv. Sva ozarena, Fransoaz So-
nije čeka da se i ja ozarim.

„Videćeš, Ben je iznenađenje. Veoma simpatičan, veoma
jednostavan. Usudila bih se čak da kažem da je neponovljiv...“

Ma, naravno.

Šta uopšte znači to „neponovljiv“? Ovde ništa nije „nepo-
novljivo“, osim možda otmenog nameštaja u apartmanu 312,
u koji se napokon probijam.

Unutra je krkljanac. Preskačem stativ za kamere, tražim
slobodno mesto da sednem, ne pronalazim ga, probijam se do
drugog kraja prostorije, gde na počasnom mestu stoji neka
vrsta švedskog stola, pića koliko god poželiš, peciva i gomila
raznobojnih *Ladireovih* kolača. Smažem jedan sa ukusom ma-
line, jarkocrven, pomalo lepljiv, pokajem se istog trenu. Samo
mi još treba i vampirski osmeh.

Baš pre nego što će odlepršati do nekog drugog, Fransoaz
Sonije me dokusuri: „I nikako nemoj da zaboraviš, Marijan:
nema ličnih pitanja. Njega to užasava.“

A taman sam htela da ga pitam koju boju gaća nosi ili koja mu je omiljena tantrička poza. Nego, šta ako mi se omakne? Ako slučajno pređem granicu? Imam li, na primer, prava da ga pitam o poreklu a da mi ne skoči za vrat? Ben Vajt nije Amerikanac. Pre nego što je kao devetnaestogodišnjak otišao na doživotnu robiju u Holivud, bio je običan smrtnik iz Oklanda, na Novom Zelandu. Odonda samo niže uspehe. Osvojio je tri Zlatna globusa, nagradu za najboljeg glumca u Kanu, ali još uvek nema Oskara.

Napomena za kasnije: prvo i osnovno, ne pominjati Oskare.

Maznem još jedan kolač. Ovog puta od vanile, slaže se s bojom zubne gleđi. Ližem šećer s prstiju, pokušavam malo da se primirim. Da predvidim koliko ću snažno olakšanje osetiti posle. Šta je uopšte dvadeset minuta u jednom ljudskom veku? Gotovo ništa. Vožnja metroom. Prijatno tuširanje.

„Nema ličnih pitanja“ i gotova stvar.

Apokalipsa danas

Pada mrak. Nemam želju da upalim noćnu lampu. Nemam volje čak ni da se presvučem. Sva klonula, ležim kraj svog kreveta, sušim se. Od fleke i od blama: mrlja od kafe na mojim farmerkama se još nije osušila. Iz nje i dalje isparava vlažna jeza posramljenosti.

Ben Vajt je prvo u to pogledao. U moju butinu. Desnu, isflekanu od kuka do kolena.

„Posluži se pićem“, rekla mi je Fransoaz, neobavezno.

Već dva sata vrtim isti film ukруг. Dok sam beskonačno čekala, plela sam misli od straha i nestrpljenja: jedan bod klot (sve će biti u redu), jedan bod frket (umreću). Upravo sam se spremala da dohvatim bokal s kafom koja se pušila kad se ljubazna organizatorica stvorila iza mene: „Dodi. Vreme je.“

Poskočila sam.

Zvezde ne mogu da čekaju: trebalo je bez odlaganja da se sjurim u apartman 314 sa sve kvalitetnom arabikom razlive-nom po butini. Sve što je bilo u bokalu. Dobar litar, reklo bi se po mom batakui. Hrpa salveta koju su mi za prvu pomoć utrapili da upije užas nije poslužila bogzna čemu.

„*This is Marianne Corvo, from a French magazine Focus.* Upravo je doživela, pa, malu nezgodu...“

And This is Ben Whyte.

A ja osećam opekotinu na nozi.

Nalazim se u salonu istovetnom onom iz kog sam upravo izašla, u još jednoj galeriji nameštaja u stilu Luja XV ili Luja XVI, pojma nemam o kom Burbonu se radi. Čovek koji ovde stoluje je jedini kralj. Naočit, nepomičan i klonuo u svojoj prefinjenoj zlatnoj fotelji, podbočio je bradu pesnicom kao da se sprema da deli pravdu.

Izgleda kao da pozira za plakat neobjavljene Šekspirove drame. Moć i tama. Nedostaju mu samo krznjeni plašt i naherena kruna. Sudeći po svemu ostalom, od kratke brade do zalizane kestenjaste kose, direktan je potomak Ričarda Trećeg: Ben Prvi, zvani Natmureni, prijateljski raspoložen koliko i pokretni most u vreme opsade.

Kako neko može istovremeno da bude toliko krupan i toliko graciozan? I, uz to, toliko neučtiv? Nije ustao, nije napravio nijedan pokret niti je izgovorio reč, nije rekao čak ni: „Priđi, štroko!“ (Ili, u originalu, sa sve visokom kragnom na karnere: „*Come forth, thou filthy slob!*“) Samo je buljio u moju butinu koja se puši.

Levo i desno od njega sede muškarac i žena, koji me i sami posmatraju dok užurbano prilazim – pljas-pljas, šljap-šljap – sa odsutnim gađenjem koje obično osećamo prema velikim insektima koji u letnjim večerima vode ljubav sa uličnim svetiljkama.

Ona je smeđa, on mršav. Ne vidim ih jasno.

Fransoaz Sonije, iza mojih leđa, pokušala je da mi ih predstavi. Ljude iz *Golden lajona*, velikog studija koji je producirao film. Naravno. Zvezde tog kalibra srećemo samo u prisustvu nekoga ko im čuva leđa. Nisam, međutim, ukapirala njihova tačna zvanja. Ni imena. Pošto su me i duša i koža pekle, dobro je da sam se setila kako se ja zovem.

Postoji li išta što čoveka može više uznemiriti od prepoznavanja nepoznate osobe? Ben Vajt vidi samo mrlju od kafe, ja vidim samo likove koje je glumio. Svi su naslagani u jednom

telu, na istoj fotelji. Svaka pojedinost na tom licu čini mi se poznatijom od mog sopstvenog odraza. Brada mu je sasvim blago isturena, frajer ima lepu vilicu. Gornja usna taman mu je toliko tanka da poželiš da mu gricneš onu donju, puniju. Nos mu je sasvim prav, nozdrve raširene kao da će iz njih bljunuti vatru.

A oči, iznad svega oči. Izdužene, žmirkajuće, oborene. Kao prebijen pas. Samo što nijedna lutalica, mučena ili ne, nema takav pogled, zelen poput šume. Poput mahovine, potoka i borova. Vučija teritorija.

Pustimo mene, zaljubljenika u film, i moje maštarije. Vuk nije domaća životinja. On je opasna vrsta. Ova jedinka opasnija je od svih drugih, poludela od dosade u svom pozlaćenom kavezu. Kada se predstavica za medije izgubila da bi nas ostavila „nasamo“, obuzdala sam se da joj se ne uhvatim čvrsto za suknju. Dok su se vrata zatvarala, čulo se samo jedno kratko, zatvorsko „klik“.

Baš tad sam pomislila da treba da sednem na najbliže mesto.

Na najbližem mestu već je sedeo čovek.

Četvrti lik. Udobno zavaljen na kauču. Teško ga je promašiti. Ja sam ga, međutim, bez po muke pomešala s jastučetom. Kad sam mu se svom težinom spustila u krilo, svi su cikli, čak i ja. Skočila sam kao oparena, pravo na stočić.

Podrhtavanje. Čangrljanje. Čaša se otkotrljala do ivice poslužavnika.

Ben Vajt je rekao: „*Oh, God.*“

Jednog dana možda ću od toga napraviti neku dobru anegdodu. Od onih kojima, na kraju ručka, zabavljamo društvo pa ih produžimo. „E, da, Marijan, pričaj nam opet kako si sela na Bena Vajta! – Ne na Bena Vajta, ljudi, ne na Bena Vajta. Čekajte, nije još kraj...“

Jednog dana, ali ne večeras i ne u skorije vreme. Večeras u polumraku preturam događaje u glavi, sanjajući o tome da se uvučem u kantu za otpatke, zatvorim poklopac i čekam gradsku čistoću.

Zvezda se promeškoljila na svom prestolu. Ošinuo me je svojim hladnim pogledom. Sa jasnim titlom: „Hoćemo li da počnemo već jednom, dođavola?“

Dodavola.

Rekla sam: „*What...*“

Ponovila sam: „*What...?*“

I onda ništa.

Veliko ništavilo.

Imala sam pripremljena pitanja. Prevela sam ih, naučila napamet. Iščitala ponovo tog jutra, u kancelariji. Zatim u metrou. Zatim u susednom apartmanu, gde su očigledno ostala neizgovorena da prave društvo kolačima.

Nagnuo se. Pramen kose pao mu je preko čela: „*What... what?*“
Šta – šta?

Primetila sam mu odvratni crtež na majici: raspadnutu glavu koja čisti uvo jezikom. I naziv nekog opskurnog metal benda odmah iznad, sivim slovima na crnom, goticom: *The Dead Cherries*. Mrtve trešnje.

Mrtve. *Dead*.

Živ mrtav... Okružen mrtvima... Šon Mrtvac... Zli mrtvac.
Z-end.

„Kako...“

Dead...

„Kako izgleda... snimati sa zombijima?“

Da, stvarno sam to pitala.

„Pa, dobro ja... Čekajte. Kako to mislite, sa zombijima?“

„Mislim... Hoću da kažem...“

(Ama baš ništa)

„...Da li se razlikuje od snimanja sa... ljudskim bićima?“

Brodolom. Titanik. Luzitanija.

Benu Vajtu zatitrale su nozdrve.

„Oni nisu stvarni, znate. Zombiji. Ni u *Parku iz doba Jure* nisu pravi dinosauri. Nadam se da vas nisam previše razočarao.“

„Niste, ni najmanje. Samo sam htela da vas pitam da li ste... hm, uživali u...“

(I dalje ništa)

„...grupnjaku na setu.“

Sveopšte zaprepašćenje.

Dogovorili smo se. Bez pitanja.

Niko nije pominjao lapsuse.

Odmah sam žurno dodala:

„Ne, ne, NE! *Crew, crew*, a ne *screw*! U ekipi na setu, timskom radu. Na to sam... Nisam mislila...“

Nešto je zasijalo u oku Njegovog visočanstva.

Smeđa žena levo od njega se skupila. Mršavko desno od njega polako je izvukao mobilni. Kauč poda mnoom blago je zaškripao od bola.

Tišina se odužila.

Tik-tak.

Ben Vajt je prošao šakom kroz bradu. Šakom davitelja. Krupnom, teškom, širokom. Sa prstenom od sivog metala na malom prstu, kao da izigrava mafioza.

Zapalio je cigaretu sasvim polako. Crveni danhil. Kao da mi ne postojimo. Ni ja ni poslušnici iz *Golden lajona*, a ni zakon o zabrani pušenja. Hotel mu je čak obezbedio i skupocenu kristalnu pepeljaru iz koje su već ispadali opušci.

Napokon je, potpuno smirenim glasom, u primamljivom oblaku dima, rekao: „Hoćete li makar sesti? Da već jednom počnemo s tim *fucking* intervjuom.“

„*Fucking*.“

Tik-tak.

Žurno sam ga poslušala, dobro pazeći da nikoga ne okrnem. Zato sam ovog puta zamalo sela uprazno. Nekim čudom, zadnjicom sam okrznula rukohvat kauča i zadržala se.

Ugasio je tek zapaljenu cigaretu.

„Slušam vas.“

„Da.“

„Molim?“

„Izvinite.“